

prvi, najimenitnejši pogoj, ta se zanemarija, za njo se doslej dejanski ni storilo skoro nič — to je združitev s Hrvati. Kakor ti sam ne moreš z jarka vzdigniti voza, vrhano obloženega s kamenjem, najsi se še toliko trudiš in krepiš in zopet trudiš, ravno tako Slovenci sami pritiska svojih silnih nasprotnikov končno vendar ne vzdržimo, ker smo prešibki. Kaj stori posameznik, kadar vidi, da lastna moč ne zadošča? Kaj stori drobna mravlja, če cepera sama vzdigniti ne more? Človek si poišče sodruga, mravlja družice v pomoč. Naša t. j. Slovencev kulturna sila je, ker smo obkoljeni od velikih kulturnih narodov, kakor so Nemci in Lahi, premajhna; vsled tega tudi politično ne moremo uspevati, ne sedaj, ne nikoli. Hrvatom se godi približno tako kakor nam; oni bi bili ravno tako potrebni nas, kakor smo mi njih. Združeni pa bi bili dovolj močni, da 'vzdržimo do velikega dne slovanske svobode tudi najhujši pritisk. Bili smo že nekdanj, kakor nam zgodovina pravi, s Hrvati jedno telo, najbližji brati smo njim po krvi in po jeziku, čaka jih tista naloga, kakor nas, sicer pa ne razdirajmo dalje besedij, ker ne dvomimo, da ga pač ni danes jednega Slovenca, ki bi ne uvidel potrebe združenja s hrvatskimi brati, ampak pojdemo k dejanju! Po nasvetu nekega modrega rodoljuba, ki razpravlja svoje misli v »Slovencu«, začnimo s tem, da »uvedimo v naša srednja učilišča, na gimnazijah in realkah hrvatski jezik kot neobvezen učni predmet. Jednako nalogo kakor Slovenci, imajo pa Hrvati glede pouka slovenskega jezika na hrvatskih srednjih šolah v kraljevini, Dalmaciji in Istri. Drugi veliki važnejši korak pa je vsoporedno delovanje na socialnem in gospodarskem polju.« Slovenci imamo v tem zadnjem oziru že lepe začetke, Hrvatje nam naj pogumno sledijo. Reči moramo, da nas ni kmalu kaj tako razveselilo, kakor so nas gori navedene besede blagega rodoljuba. Da bi ne ostale klic vpijočega v puščavi, marveč rodile moško dejanje!

Dopisi.

Iz Loke pri Zidanem mostu. Na velikonočni ponedeljek po večernicah je imelo loško gasilno društvo malo vajo, po vaji pa pošteno zabavo v gostilni g. Jakša. Udeležilo se je je precejšnje število udov. Prišli so tudi g. župnik. Med zabavo se je pelo tudi več narodnih pesmi. Po petju so nam g. župnik povedali marsikaj potrebnega in koristnega, da bi ustanovili pevsko in

bralno društvo; o domači godbi se je že lansko leto govorilo in sta že dva gospoda obljubila podpore vsaki po 100 kron. In še na nekaj so nas g. župnik opomnili! Zavoljo nemške komande, zakaj bi slovenska ne bila. In resnično, saj smo vsi Slovenci. Načelnik in njegov namestnik sta rodom vrla Kranjca, vodja plezalcev in drugi so tukajšnji rojaki, vsi torej sinovi slovenskih mater. Zakaj bi torej ne bila slovenska komanda? Privadili se je boste kmalu. Ker ste se nemški naučili, tuj jezik, boste se slovenskega še mnogo prej naučili. Na delo!

Gederovci na Ogerskem. Gospod urednik! Dovolite mi izreči v »Slov. Gosp.« zahvalo onim gospodom, kateri so nam knjige in časnike poslali. Poslali so nam g. dr. J. Vošnjak iz Slov. Bistrice 5 in pol kile lepih knjig, g. Ivan Kryl, učitelj na realki v Ljutomeru 33 knjig, g. Pušenjak Anton lepo število knjig iz Veržaja, g. Lasbacher, učitelj iz Noršinec, kateremu gre najlepša zahvala, nam je poslal 88 imenitnih knjig. Blagoslovi Bog dobro delo teh gospodov in njim povrni stoterno!

Predragi rojaki in bratje naši! Vsi ste vse dobro poslali! Eden gospod pa so nam poslali dobre 2 in pol kile časopisov, med katerimi so bili tudi »Slovenski Narod« in »Rodoljub« in tudi en dopis, ki se tako glasi: »Dragi rojaki! Pošljem Vam na Vaš poziv nekaj starih časnikov. Opozoriti Vas moram pri tej priliki na žalostni boj, ki se bije na Kranjskem med rojaki liberalci in klerikalci. Liberalci hočejo napredek, a klerikalci, t. j. stranka duhovnikov je proti vsakemu napredku ter ljubi duševno temoto, ker se baje le v kalni vodi da z uspehom ribariti. S tem pa Vas ne nameravam pridobiti, ne za eno, ne za drugo stranko, a dobro je, če človek ve, zakaj se gre. — Sv. Anton v Slov. gor., pošta Cerkovnjak. Franc Šijanec, nadučitelj.«

Odgovor na to: »Č. gosp. učitelj! Vsak človek mora imeti službo, od katere živi, tako mora tudi eno stranko imeti, katere se hoče držati in pri kateri se hoče vojskovati; to pa nas uči sv. naša vera, da bodo prišli krivi preroki, v ovčji koži, znotraj pa so volki; kateri bodo vse inace hoteli imeti; To jaz vidim v vašem dopisu, da vi nimate prav! Kajti brez vojske ni zmage, brez zmage ni krone. Nas ogrske Slovence ne boste vi tako hitro premotili s svojimi krivimi časniki. Dimniki imajo sedaj defo ž njimi. Mi se pa hočemo vestno držati naše stranke, pri kateri so duhovniki, pa bode tudi naša zmaga.«

Prosim lepo vse naše brate, naj nam

ne pošiljajo takega branja, pri katerem bi ogenj dosta imel opraviti; naj bode ljubezen do nas prava in čista.

Hvala Bogu, lepo se kaže na vse strani pri nas, da ide naprej v verskem in narodnem življenju. Mladina začne lepo brati slovenske knjige, in vedno vprašajo po novih; pošiljamo pa jih tudi v take kraje, kjer jih še ne poznajo, da se bode tudi tje preselila slovenska zavednost. Iskren pozdrav! — Edšid Matjaš, Gederovci, pošta Frankocz, Ogersko.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Slovenska zmaga. Volitve v okrajni zastop marenberski so končane na čast slovenski stvari. Slovenci so si letos priborili štirinajst zastopnikov v okrajnem zastopu. Pri volitvah skupine kmetskih občin so Slovenci zmagali na celi črti letos prvič. To je vesela novica, ki nam prihaja od nemško-slovenske meje. Čast tistim odločnim možem, ki so prišli k volitvi in so pokazali, da ljubijo svojo slovensko domovino. Živeli!

V Marenbergu se je obhajal pretekli dni sv. misijon. Vodili so ga oo. jezuitje. Udeležba je bila velika.

Imenovanja v finančni službi. Finančno ravnateljstvo za Štajarsko je imenovalo davčne kontrolorje G. Zellerja, K. Kraussa, L. Tretana in Ant. Orožna, dalje davčna oficijala K. Exela in J. Klopčiča davkarjema, oficijala R. Kovačiča kontrolorjem, pristava K. Ferčnika in J. Bezenška oficijalom, pristava J. Vrabla in J. Koželja oficijalom, Fr. Resnika, J. Pihlarja, J. Ježovnika, K. Kolenca, A. Reharja in Fr. Perkota davčnim pristavom.

Streljanje proti toči. V nedeljo dne 29. aprila bo v Krškem pri Vidmu shod, na katerem se bo poročalo o uspehih streljanja proti toči. Shod bode ob 9. uri dopoldne v šolskem poslopju. Po shodu bodo v bližini mesta poskusi z raznimi strelnimi aparati. Zajedno s tem shodom bodo tudi poskusi z mehovi za žvepljanje vinogradov.

Bismarkgase v Ptuj. Sadnik, Vegšajder, Kasimir Kolenc, Selinšek, Gspaltl, Čalan, Akerman, vsi trgovci in obrtniki v novoimenovani Bismarkgase v Ptuj, naj se potegujejo, da se ta ulica nemudoma prekrsti v »ulico slovenskih grošev«, ako si hočejo zopet pridobiti naklonjenost slovenskih okoličanov. To je ptujskih okoličanskih

Pa pri Revčku so zopet kaj drugega delali.

»Veš kaj«, reče hlapec gospodarju, »meni se zdi, da bo to leto mokro, zorala in sejala bova na peščene kraje, naj se drugi mučijo v blatu.«

In je začel orati in sejati na peščene kraje. Leto je bilo mokro, pri drugih je že vse segnilo, pri Revčku pa lepo raslo. Tudi to leto je Revček veliko zrnja dobil, da ni vedel kam z njim.

Zdaj je tudi hlapec začel sam pri sebi premišljevat: »Zdaj ima menda moj gospodar dovolj za ta kruh, katerega sem mu ukradel, zdaj sem mu povrnil tudi še z obrestmi; čas je, da ga zapustim; toda, toda, ali bi ne kazalo, da mu kaj napiskam? Zato sem vrag, da hudo delam.«

»Kaj, gospodar,« rekel je hlapec Revčku, »blaga je dovolj, kaj naj z njim storiva?«

»Bomo jedli vsi do sitega, damo ubogim in stradajočim, drugo pa shranimo za slabše čase.«

»Shraniti, to sicer ne škodi, pa zrnje ne čaka dolgo; ostalo bo za nas vse, tudi še za druge, vendar pa to, kar bi se pokvarilo, to bi lahko porabila za kakšno poskušnjo; ako se nama ne posreči, nič ne zgubiva, ako pa — čast in hvala nama!«

»Kakšno poskušnjo pa misliš?«

»Celo priprosta in ne nova, obeta pa veliko dobička. Iz ječmena se kuha pivo; rž je močnejša kot ječmen, toraj kuhamo jo, mogoče da bo iz tega kaj pametnega.«

»Poskusi, ako se ti zdi. Pridno si mi delal, torej mi ne bo žal, ako tudi kaj pokvariš.«

Hudič je začel kuhati, mešati; delal je to in ono in končno je nastala iz tega neka čorba, čista kot voda, pa tako grenka in žgeča, da se je sam vrag čudil svoji iznajdbi in jo je imenoval žganje; natočil jo je v veliko posodo, nalil v čašico, postavil na mizo in se vsedel z gospodarjem.

Revček je pokusil, se je stresel in rekel: »Oh, kako grenko in žgeče!«

»Nič ne de«, reče hlapec, »tudi pivo je grenko, tudi popr žge, treba je poskusiti, kako bo dalje; izprazni čašico eno, drugo, ni se treba bati, saj je to ravno ista rž, samo da je tekoča.«

Izpraznil je Revček čašico, in diši mu.

»Grenko, pa ni mi zoprno!«

»Izprazni še eno čašico«, reče vrag.

Še eno čašico izprazni in pravi: »Še ni tako grenko, pa nekaj tako kakor ...«

Začudil se je hudič in tudi svojo čašo izpraznil.

»Kaj še, grenko«, reče hudič, »ne spoznavš okusa, saj to ni grenko!«

In oba sta zopet izpila čašico.

»Res, ni grenko, gotovo ni grenko!« kliče Revček.

»Ne, grenko ni, in po životu gre neka neka toplota — pijva še!«

Nalila sta in izpila.

»Res je, res!« — klical je Revček »tudi jaz občutim toploto, o, kako greje!«

»In meni je nekako veselo; še čašico!« Še eno in drugo čašico sta izpraznila.

»Ah, kako je veselo!« — reče Revček, »meni se zdi, da sem za deset let mlajši, in kri v meni igra, da je kaj, ha-ha!«

»Tudi jaz sem mlajši postal«, reče vrag, »in veselo mi je; — pa počakaj, počakaj, kaj se ti zdi, gospodar?«

»Meni se zdi, da še ena čašica ne bo škodovala.«

»Živio! Še eno!«

»Se!«

Nalivala sta čašice, izpraznjevala, gledala drug drugega, kakor da bi se ne poznala.

»Čakaj, čakaj, gospodar! Ali se ti nič ne zdi ... i?«

»Meni se zdi, da se ta koča začinja sukati ... stoj, stoj! čakaj! zasukala se bo in podrla, in kje bova potem čez zimo stanovala?«

»Ne drži se stene, ne drži; saj se ne podira, kaj se ti sanja!«